

Expedice Otava 2018

DEN NULTÝ – pátek 13. 7. (přípravy)

Několik nejvytrvalejších a nejzodpovědnějších členů oddílu se schází již v pátek v 17:00, aby obstaralo naložení lodí a příslušenství a nákup jídla. Efendi naši schůzku započal poradou u vozíku. Ačkoli jsme měli plán vydat se na Ohři, na což jsme se již pilně připravili, kvůli špatnému stavu vody na českých řekách musíme hlasovat, na jakou jinou řeku se vydáme. Definici sjízdné (zde myslím sjízdné na našich obrovských přetěžkých devítikánoích nacpaných věcmi a lidmi) vyhovovaly pouze dva toky – Otava a Berounka. Přibližně polovina přítomného osazenstva usoudila, že buď nejsou dostatečně kompetentní, aby rozhodli, nebo je jim to vlastně jedno. Zbytek ale těsně rozhodl, že se naše výprava vydá na Berounku. Vybraní vyjeli nakoupit jídlo na cestu divočinou (podle Efendiho, který tvrdil, že v okolí Berounky nekoupíme vůbec nic) a ostatní odjíždí k loděnici.

DEN PRVNÍ – sobota 14. 7. (ř. km. 89)

Vzhledem k tomu, že jsme většinu věcí nachystali předchozí den, můžeme se sejít (podle některých až, podle jiných, třeba mě, už) v devět hodin, jako vždy u klubovny. Nebyl by to správný puťák, kdyby nezačal tím, že někteří rodiče zapomenou potvrzení o bezinfekčnosti. Nechybí ani pozdní příjezdy většiny účastníků (včetně kapitána Efendiho). Ti, kteří zrovna nebalí jídlo do barelů, se podivují nad zvláštním úkazem. Lodní pytle některých svou velikostí připomínají aktovku do školy, zatímco jiné se mohou zdárně měřit s mrtvolou.

Když konečně přijíždí Efendi, je opět vše jinak. I v Berounce je (prý) málo vody a tak zbývá jediné Otava. Někteří polykají hořkou pilulku toho, že nebude po jejich, a všichni pokračujeme s balením. Zhruba v deset hodin je konečně vše hotovo (barely jsou nacpané trvanlivým jídlem a trvanlivým netradičním pečivem, které pravděpodobně, protože budeme mít možnost v průběhu plavby nakoupit čerstvý chleba a rohlíky, nesníme, a tak budou zacpávat místo celý týden; loďáky a další nutné věci jsou naloženy v lodích, autech a na vozíku; přihlášky a potvrzení o bezinfekčnosti jsou povětšinou úspěšně vybrány) a tak posádky dvou aut ve složení Efendi, Švestka, Značka, Pumpič, Přilba (skvělá společnost Pumpičových a Přilbových otravných poznámek i činů) a José, Apač, Viki, Bubík, Žížala (také přezdívané „babinec“ díky dlouhým vlasům celého osazenstva) mohou vyjet. Posádka třetího auta (Síma, Mravenec a Srdce) stále čeká na svého posledního člena, Tenisku. Teni, která spáchala nevídaný kousek, totiž že se po návratu z dovolené u moře to ráno okolo osmi hodin během pár minut (v řádu ani ne tří hodin) sbalila, je přibližně o půl dvanácté také připravena vyjet.

Všechna auta se tedy různým tempem pohybují směr Sušice. Samozřejmě máme k dispozici zpestření v podobě několika zúžení a kolon na dálnici, která je minimálně z poloviny rozkopaná a jejíž zbytek připomíná spíš valchu než rychlostní silnici. Kromě občasných hovorů mezi jednotlivými auty jsou posádky vozidel odkázány samy na sebe, a tak si cestu každý krátí, jak umí.

Okolo půl šesté hodin jsme konečně na místě, tedy auta Josého a Símy, a v mezičase jdeme obhlédnout terén. Efendi opět přijíždí se zpožděním, které je ale nyní možné kvůli vozíku s loděmi omluvit. V 18:44 se naše loď poprvé dotýká otavských vln, když přeplováme na druhý břeh. Tam, pod jezem, většinově usuzujeme, že je lepší spát tady než přenášet loď jinam nad jez (a navíc muset platit poplatek v kempu). Bubík komentuje stav vody slovy: „Nuda,

nuda, nuda, zase nuda jako minulý rok.“ Odkazuje se tak na minulou expedici, při které jsme, ačkoli měla být jachetní, na trase z Orlíku do Mělníku naplachteni v celkovém součtu ani ne dvě hodiny.

Když tedy nachystáme loď na noc, vydáváme se všichni (kromě Pumpiče, který zůstává hlídat) do přilehlé vodácké hospody (stánku s několika stoly, lavičkami a slunečníky). Poté, co si řidiči přinesou pivo, se cítí José dostatečně zregenerován a začíná hrát na kytaru. Švestka se v 21:57 dostává do rozverně slavičkovské nálady. Návštěvníky občerstvovacího zařízení oblažujeme naší hudební produkcí až do hluboké noci, přičemž se nám podařilo rekrutovat dvě cizí zpěvačky na zpěv vysokých linek. Ve čtvrt na dvanáct se vracíme k lodím a ve výborné náladě zalézáme do spacáků.

DEN DRUHÝ – neděle 15. 7. (ř. km. 89 – 74)

V osm ráno se víceméně všichni probouzíme k životu a začínáme se balit. Zjišťujeme, že Přílba a Pumpič se od svých starších sourozenců (Přílba od Viki a Pumpič od nevlastních sester Bubíka a Značky) mnoho nenaučili a balení (hlavně tedy Pumpičovi) trvá hrozně dlouho. My ostatní na tom ale, abychom jim nekřivdili, nejsme nějak výrazně lépe, za ten rok jsme hodně vyšli ze cviku. Při vydatné snídani, ke které jsme vzali příliš mnoho bucht, se pomalu otepluje a svítí slunce. Poté jde Efendi zařídit stání aut a vozíku a pár lidí (a Pumpič) nabrat vodu do kempu. Proto se taky Pumpič, když už máme naloženo skoro všechny věci, vymlouvá, že se nestihl sbalit, ačkoli to všichni ostatní stihli. Jen stěží se zvládáme nalodit, protože věcí máme všichni nějak moc.

V deset hodin tedy konečně vyplouváme s loděmi Luňák (kormidelník Teniska, „člunař“ Pumpič, háček José, v podstatě člunař Bubík a kuchař kronikář Srdce), Krahujec (kormidelník Žížala, člunař Značka, na kormidle stále sedící Mravenec, nervák Apač a debutant Přílba) a Káně (kormidelník Efendi, háček Švestka, okrasa Viki a oddílová dobrá duše Síma). Ve čtvrt na jedenáct provádíme první pochodové cvičení na mělčině, které rozhodně není poslední. Záhy poprvé soulodíme a odpočíváme.

Ani ne hodinu po vyplutí nás čeká velké dobrodružství. Káně, jedoucí první jako průzkumná loď, si užívá klidnou plavbu, posádka odpočívá a Viki fotí ostatní loď. Vplouvají ale do úseku řeky, který je pravděpodobně připraven, aby se vodáci nenudili, a to tím způsobem, že z pravého břehu do půlky šířky řeky sahá plůtek z dřevěných kůlů. Stejný je i o pár metrů dále, ovšem sahající z levého břehu. Efendi se pokouší vymanévrovat z nástrahy bez ztráty květiny, to se mu ale nedaří. U druhého plůtku se boří záď do břehu a Káně se zasekává na kůlech. V rychlém sledu událostí zvládáme (Luňák a Krahujec) proplout nástrahou a sledujeme, jak Viki neohroženě zachraňuje foťák tím, že ho drží nad svou hlavou, jak se Káně převrací na pravý bok a jak z lodi postupně uplouvají věci. Bleskově skáčíme do dravých vln (bez nadsázky, za nástrahou je dost hloubka a velký proud) a chytáme unikající loďáky, sudy a další věci. Zároveň posádka Káně vytahuje věci dosud zaseklé v lodi a s naší pomocí se brodí k nám. Foťák bych uchráněn, Viki za to zaplatila zdravím své nohy, kterou má teď celou do krve sedřenou a je v šoku.

Všichni potom taháme Káně z proudu, což není vůbec jednoduché, vzhledem k tomu, že každou vteřinou do dna lodi tlačí litry a litry proudící vody. Nakonec se nám to naštěstí podaří a tak trávíme další hodnou chvíli vyléváním Káně a nakládáním věcí. Pumpič si vysloužil od Bubíka pochvalu za chytání věcí (první a na dlouhou dobu možná i poslední), což je věc tak

ojedinělá, že trval na jejím zapsání a zvěčnění. S dřevěnou překážkou zjevně nemáme problém jen my, i ostatní vodáci na plastových kánoích s ní často pěkně bojují. Pomáháme jim se dostat pryč, chytáme plovoucí věci a půjčujeme naše houby a vylévačky. Někteří revidují ztráty. Uplaval kotlík (největší, s vařičem, struhadlem, naběračkami, cedníkem a dalšími užitečnými věcmi) a Efendiho a Švestkova vlastnoručně provazem omotaná lahev. Při pomoci poslední lodi z vlny vodáků nám jeden z nich nachází lopatku (se slovy: „Co to sakra je na tom dně?“), kterou jsme ani nezaregistrovali jako ztracenou.

Po tři čtvrtě hodině nedobrovolné zastávky konečně vyplouváme. Ve dvanáct svačíme hrušky a brzy poté kotvíme u mostu v Rábí. Značka, Pumpič, Žiží a Mruvka zůstávají hlídat loď (těžko říct, nakolik je to z obětavosti a nakolik z nechuti chodit do kopce ve vedru) a my ostatní jdeme na velmi zajímavou prohlídku zříceniny. Když stojíme nahoře na věži, máváme na naše loď, ale nevidíme, jestli nám hlídači pozdrav opětují. Po vyčerpávající cestě rozpáleným Rábím (přičemž si sušíme pod žhavým slunce naše mokré oblečení) a zchlazení ve sklepení se jdeme občerstvit do místní hospody Vystřelené oko, kde také píšeme erární pohledy. Ještě se stavujeme u stánku s trdelníky, abychom nepřišli jen tak s prázdnýma rukama, a pak se vracíme zpět k lodím.

Pod kopcem, na kterém hrad Rábí stojí, začíná pršet, takže utíkáme pod most, kam naše schopné mužstvo přetáhlo loď. Pod mostem je dost mačkanice, evidentně nejsme jediní, koho napadlo zakotvit zde v suchu. Obědváme a zpíváme s kytarou. Taky pozorujeme ostatní vodáky, kteří se postupně trousí pod most, zatím co z nich kape voda. Skupina „Bílých triček“, jak jsme si sami pojmenovali skupinu mužů středního věku podle jejich ošacení, zjevně není jednotná. Jeden z nich neohroženě vyplouvá do sílícího deště řka: „Kdo se bojí deště, nebojí se vody.“ Druhé bílé tričko to komentuje: „To je teda moudro.“ A třetí bílé tričko si přisazuje: „To není moudro, to je blbost.“ S „Bílými tričky“ se pak potkáváme v průběhu několika dalších dnů.

O půl páté usuzujeme, že je čas a tak ačkoli stále pršet nepřestalo, vyplouváme. Cestou překonáváme dva jezy, jeden přetahujeme a druhý jedou v jednom člověku Apač, Teni a Efendi. Častokrát bojujeme s mělčinami a intimně se setkáváme s kameny, zatím co se počasí naštěší lepší.

O půl sedmé přistáváme na velkém zarostlém ostrově uprostřed řeky, kde sušíme pláštěnky, vaříme večeři a chystáme se na noc. Efendi mizí na levý břeh a vrací se až po hodné době, protože je jeden z těch lidí, kteří by našli hospodu i uprostřed amazonského pralesa. Jeho druhým talentem je vrátit se přesně na jídlo. Po večeři Apač pořád chytá nerva a poté, co se dlouho drbal na zádech klackem, ho expresivně odhazuje pryč, což ale asi nechtěl udělat, protože lítostivě říká: „To byl můj oblíbený klacek.“ Pumpič je (překvapivě) úplně zmatený a přichází nám oznámit své zjištění, totiž že: „Před chvílí bylo devět a teď je tři čtvrtě na devět.“ Alespoň je o zábavu postaráno. V deset se pokoušíme jít spát, což nám znemožňuje Apač, který neustále mluví, ruší ostatní a oddaluje vytoužený spánek.

DEN TŘETÍ – pondělí 16. 7. (ř. km. 74 – 62)

Kvůli včerejším předpovědím počasí, které věštily déšť již od devíti hodin, vstáváme již v sedm. Apač je „velmi šikovný“ a tak zase kvůli rozličným věcem chytá nerva. To se mu ale nevyplácí, protože když si vztekle hází věci do loďáku, koupe si svůj spacák. Zatím co je pod mrakem a celkem zima, snídáme a Pumpič se neúměrně dlouho balí (opět).

Vyplováme už o půl deváté, abychom se stihli před deštěm schovat do nějakého restauračního zařízení. Apač, který jako háček odstrkuje loď, při prvním namočení chodidel v řece jako správný vodní skaut zděšeně křičí: „Voda! Áááá!“ Po chvíli přetahujeme jez Horaždovice a kotvíme pod ním na levém břehu naproti kempu. Viki, Švestka, Pumpič, Žiži a Apač hlídají loď a my ostatní jdeme prozkoumat město. Jako první navštívujeme železářství, kde se nám daří dokoupit většinu utopeného vybavení. Pak si děláme pěkně dlouhou procházku po centru města i celém jeho okolí ve snaze najít hospodu, která je otevřená před desátou. To se nám bohužel nedaří, protože místní povětšinou chodí do zaměstnání a správní vodáci vyplují nejdřív po jedenácté, takže je jim úplně jedno, že hospody otvírají pozdě. Nakonec, protože jsme veškerý čas zbývající do otevíraček prochodili od jedné hospody ke druhé a zpět, si na chvíli sedáme do jedné z pěti hospod. Pak jdeme ještě nakoupit a vracíme se k lodím. Musíme přeplovat na druhou stranu, protože Pumpič a Apač z nějakého neodkladného důvodu přebrodili řeku do kempu, a tam svačíme.

V jedenáct hodin vyplováme. Jelikož na řece není kdovíjaké vzrušení, bavíme se na lodích po svém. Obvykle si z někoho děláme legraci. Bubík popichuje Josého (v reakci na chlubení se pádlem velikosti H): „On si alespoň s tím pádlem připadá, jako že má něco velkého.“ José ublíženě: „A nemám si rovnou přivázat kouli ke krku a skočit?“ „Ne, kdo by nám pak pádloval?“ snaží se vše (ne tak úplně šikovně) zachránit Srdce. Teni pohotově odpovídá: „Pumpič!“ Na což všichni reagují mohutným smíchem, protože ve flákání se nemůže Pumpičovi vyrovnat jen tak někdo. Během plavby překonáváme celkem čtyři jezy, přičemž na všech nabíráme aspoň sto hektolitrů vody, které samozřejmě musíme zase vylít a vyhoubičkovat.

O půl druhé kotvíme v kempu v Hořticích a na lodích obědváme. Potkáváme znovu „Bílá trička“, která se ale vůbec netváří, jako bychom se už potkali. Potom jdeme navštívit místní sociální zařízení a výčep. Když Síma pomáhá Viki vystoupit z lodi, vykřikne: „Jé, Viki, tobě se zase spálila pleš! Teda pěšinka!“ Z čehož jsme kombinací vyvodili novou přezdívku Plešinka, čímž Viki dost dráždíme.

O půl třetí vyplováme k nedalekému jezu, který přetahujeme přes traverzu ve šlajsně, a daří se nám překonat i kamenný vodní stupeň. Na dalším jezu opět dost nabíráme. Teniska při plavbě výhrůžně napomíná Pumpiče: „Nešuchtej tu vodu!“ U jezu v Dolním Poříčí se nám vede spustit loď tak, že nenabíráme až tolik vody, což je pozitivní. Z celodenního deště nepadla zatím ani kapka, ale to si bohatě vynahrazujeme nabíráním na jezech. Na Krahujci se dějí samé nepřístojnosti a tak se Apač nedobrovolně koupe (tak trochu vlastní vinou, protože se vykláněl z loď), načež ho chytá rapl.

Na dalším jezu, dost velkém, spouštíme loď a Luňák jako jediný opět a zase nabírá, na což už všichni kašleme a s lodí plnou vody pokračujeme dál. Naštěstí nemusíme plout dlouho, protože za chvíli zastavujeme pod Katovickým mostem na pravém břehu, kde dlouho rokujeme o tom, co teda budeme teď dělat. Nakonec přeplováme na druhý břeh, jak naše loď původně chtěla, abychom byli chráněni před deštěm, kterého se obáváme na základě předpovědí celý den. Zůstává Teni, Žiži, Značka a Srdce, které připravují loď na noc, a ostatní odchází občerstvit se do hospody a ochutnat Strakonického dudáka, který je dle pozdějších referencí některých pěkně hnusný (jiní tvrdí opak, takže těžko říct).

Po návratu vaříme a večeříme španělského ptáčka s rýží a Švestka, José, Apač, Pumpič, Srdce a další neúspěšně bojují se zbytkem vlajkové čnělky (zlomené při cvaknutí Káněte) zaseklé

v železném nástavci. Vytáhnutí pomocí zavrtané vývrtky se ukazuje jako nemožné a tak Efendi tento Excalibur řeší u místního občana vrtačkou. Někteří po večeři opět na chvíli navštěvují hospodu a my ostatní se povalujeme, bavíme se a odpočíváme. Po setmění stavíme stříšky a před půl jedenáctou zalézáme do spacáku. Hlášený déšť našťastí nepřišel. Krahujec se opět nahlas baví a ruší ostatní, kteří by se rádi vyspali. Kdyby věděli, co je čeká za pár hodin, pravděpodobně by se snažili co nejrychleji usnout a naspát alespoň něco. O budoucích událostech ale nikdo z nás nemá ani tušení.

DEN ČTVRTÝ – úterý 17. 7. (ř. km. 62 – 42)

V 00:27 z neznámého důvodu padá Značka i se spacákem navzdory nasazeným stříškám do vody. Toto narušení jemné rovnováhy na Krahujci má za následek, že se nedobrovolně koupe i Mravenec (a to kompletně) a částečně taky Apač a Žízala. Přilba zůstává více méně suchý, ale přichází o čepici, kterou pohltila voda. Síma jako jediná hodná duše vstává a pomáhá Krahujcům nějak přežít noc. Dávají sušit spacáky a Síma se ptá Žízaly, jak je na tom, protože Žíži je člověk, který by asi ani při samovzplanutí nevydal ani hlásku. To komentuje Mruvka, ze kterého crčí voda, jediným slovem: „Kotníky!“ Žízala totiž dopadla ještě velmi dobře s mokrou pouze dolní částí spacáku. Mravenec slovo „kotníky“ v následující půlhodině zopakuje ještě nejméně dvacetkrát, pravděpodobně aby do popředí dostal své utrpení, které mu na druhou stranu nikdo nemůže upřít. Značce nabízí Apač místo ve svém spacáku, což ona ochotně přijímá, ačkoli se dost mačkají, je Značce po koupeli aspoň teplo. I ostatní si lehají a nabíjení adrenalinem ještě dlouho diskutují o svém dobrodružství, které Mravenec korunuje parafrází na hlášku z oblíbeného vodáckého seriálu Proč bychom se netopili: „Můžeš ztratit kotlík. Můžeš ztratit pádlo. Můžeš ztratit háčka. Můžeš ztratit loď. Ale nikdy nesmíš ztratit smysl pro humor.“

Ráno, když osm vstáváme, jsou samozřejmě Krahujci unavení, protože naspali asi tři hodiny. Mačkáme se na malém pruhu rovného břehu, kde se Síma pokouší uvařit čaj, aniž by jí ho někdo skopnul do vody nebo převrhnul svým loďákem. Švestka odchází do obchodu pro mléko a Teni, Síma, Bubík, José a Srdce se jdou sprchovat do kempu. Po snídani zase čekáme na Pumpiče, kterému zatím nedošlo, že je nejlepší mít na vodu sandály, a který si hrozně dlouho obouvá své neoprenové boty. Na poznámky, že jsou do zimy a ne do třicetistupňových veder, nereaguje. Jelikož svítí slunce, pokoušíme se sušit věci z noční akce rozprostřené na lodích.

Řeka většinou teče, úspěšně překonáváme dva vodní stupně a cvičnou přejí, kterou odnáší Teniska boulí na hlavě díky Josého přesné trefě dřevěnou brankou. Občas je nevyhnutelné pochodové cvičení. Okolo jedenácté stavíme v kempu Podskalí, kde máme krátkou přestávku s následnou svačinou na lodích, když vyplouváme. Ve dvanáct nás čeká velká výzva, konkrétně první jez ve Strakonících, na kterém musíme vyložit věci a loď převést na kolečkách a pak spustit po dřevěné skluzavce. Onu skluzavku má několik členů nutkání vyzkoušet, nakonec to ale kvůli strachu z třísek na místech, kam slunce nesvítí, neuskutečňují. Vodáci, kteří rovněž přenášejí, nás častují slůvky soucitu i mírného posměchu. Věcí totiž nemají mnoho a své lodě odnesou ve dvou lidech během pěti minut, zatím co my se s našimi moříme půl hodiny. Pak ještě nakládáme a Efendi málem přichází o svůj francouzský klíč na dně Otavy, našťastí ho ale včas zpozoruje. Zanedlouho jedeme šlajsnou po gumových kartáčích druhý strakonický jez a pod ním přistáváme. Kulturní barbar Pumpič opět zůstává u lodí a hlídá sušící se mokré oblečení a spacáky. My ostatní se jdeme projít na Strakonický hrad, kde za levný peníz navštívíme

některé místnosti, kostel, výstavu dud a věž. Na zpáteční cestě nakupujeme a u lodí chystáme oběd, kdežto Pumpič, Mruv, Apač a Přilba proplovávají šlajsnou, aby se trochu zchladili.

Vyplováme až ve čtyři hodiny odpoledne. Řeka je většinou volej, tak na sebe z lodí pokřikujeme, abychom se zabavili. Apač, který si zakoupil balík broskví, už zlikvidoval přibližně polovinu balení. José na něj volá: „Apači, chutnaly ti broskve? Máš je rád? Nebo máš radši banány?“ Nic netušící Apač nevinně odpovídá: „Banány.“ Po výbuchu smíchu všech okolo si uvědomí svou chybu a ohrazuje se: „Myslím ovoce! Jednou nemyslím zvráceně a vy mě takhle nachytáte!“ Zároveň se občerstvujeme Josého zázvorovým tonikem, ježto obsahuje gin a samozřejmě taky méně známý ger. Tenhle bulík visí Pumpičovi na nose dost dlouho na to, abychom se všichni dobře pobavili na jeho účet.

Jez Slaník se jede ve dvojicích a opět musíme vylívat loď. Z plavby soulodíme. Pumpič, když zrovna neštěká na psa, který štěkal na něj, plácá hlouposti, což José komentuje slovy: „Na Otavě plujem, Pumpič má slovní průjem.“ O půl šesté jsme u jezu Štěkeň, který jede v jednom Teni, Efí a Apač. Potom přeplouváme na druhou stranu ke kempu, kde záhy svačíme. Některé lodě opouští své členy posádky a nechávají je na mělku, takže ti se musí vetřít jinam, aby mohli překonat hloubku ke svým lodím. Už ve tradičním složení pak vyplouváme. José se pokouší vzdělat Pumpiče a tak mu dává botanický kvíz: „Co je tohle za strom?“ Pumpič v tom má jasno: „Vrba, ale ne smuteční, protože ty rostou jenom u řek.“

Na dalším jezu přetahujeme loď šlajsnou, a protože je pod jezem hodně hluboko, Bubík se vinou nestabilního kluzkého kamenu nedobrovolně koupe. Pokračujeme dále a hledáme vhodné místo na přespání.

Před sedmou přistáváme na pravém břehu na travnatém místě, které jsme záhy překřtili na „Království vypasených slimáků“, již je tu požehnaně. Připravujeme těstovinový salát k večeři a několikrát nás stíhá přehánka (mnozí si říkají, jak by nám bylo líp pod tím mostem, kde jsme chtěli zakotvit, ale kvůli námitkám, že přece zase nebudeme spát pod mostem, jsme tam ani nezpomalili). Nakonec se ale počasí umoudří a tak večeříme lehce namoklé jídlo. Po večeři někteří hrajeme ešusáka a povídáme si. Občas někteří zděšenými výkřiky „Srna! Divoké prase! Zombik!“ reagují na záhadné zvuky linoucí se ze křoví, ale jinak poklidně odpočíváme. O půl jedenácté uléháme s doufáním v klidnou noc.

DEN PÁTÝ – středa 18. 7. (ř. km. 42 – 24)

O půl osmé už se ozývá Efendiho bujaré: „Hopky, hopky, hopky, ven z rodinné hrobky!“, ale na nás ležící mrtvoly to nemá valný účinek, tak se ještě chvíli povalujeme ve spacácích. Pak snídáme a Apač, zjevně neuspokojen množstvím jídla k snídani, se dojídá svými broskvemi. Pumpič se díky nevolnosti teprve nyní dozvídá, že ešus se po umytí v řece musí opláchnout pitnou vodou. Srdce, které se Pumpič včera skrze ešusáka postaral o nádobí, trne a dělá se jí taky zle.

V půl desáté konečně vyplouváme, na Luňáku se změněnými pozicemi – José sedí na kormidle a na háčkovi je Bubík. U prvního jezu se motáme pod stromy a José po patnácti minutách na kormidle úspěšně láme vlajku, kterou se nám daří našťestí zachytit. Nebyl by to přece správný puták, kdybychom nezlomili alespoň dvě vlajkové čnělky. Jez jedeme bez problémů a ten následující přetahujeme zahrazenou šlajsnou. V deset jsme u „divokých peřejí WWII“, kde ale několikrát zůstáváme stát na ochaluhovaných kamenech, takže to není ani zdaleka takové

vzrůšo, jak jsme všichni čekali. Protože nikdo není moc spokojen, měníme se zpět. Srdce pronáší moudro toho dne: „Lepší víno z hrnku, nežli žádné víno.“

Před jedenáctou jsme u dalšího jezu – Zátavský mlýn. Ten jedou Švestka, Apač a Teni. Všichni nabírají a Teni si navíc řekla, že už má své posádky plné zuby, takže se pokouší zdrhnout i s Luňákem. Bubík ji ale hrdinně přitahuje zpět i za cenu mokrého oblečení a tak můžeme vyplout. Za jedním vodním stupněm zastavujeme na soutoku s Blanicí, kde v kempu nabíráme vodu a občerstvujeme se. Zevlujeme na lodích, a když vyjídáme Značce a Viki sladkosti, Efendi volá Pedálovi, u kterého bychom mohli přespat. Všichni si malujeme obraz teplé pohodlné klubovny se splachovacím záchodem a třeba i sprchou, takže vyrážíme, abychom tam co nejdříve byli.

Při plavbě se probíráme vlasy víly Řaseny, jak jsme překřtili všudypřítomnou vodní řasu prolezlou maličkými vodními tvory. Pumpič na Josého stížnost o potřebě vylučovat reaguje další nezapomenutelnou hláškou: „Když se trefíš, můžeš se vyčůrat do ploutevní díry.“ V jednu hodinu od dvou milých vodáků dostáváme hodem sice mírně protřepanou, zato ale vychlazenou láhev piva.

Je hrozně větrno a tak se po voleji jede dost špatně. Káně se pokouší plachtit pomocí Švestkova pádla a Efendiho pláštěnky, což je ale za chvíli pro neúčinnost zavrhnuto. První jez před Pískem překonáváme bez problému pomocí dlouhé šlajsny vpravo. Zatím co Efendi volá Pedálovi a snaží se dohodnout místo srazu, my ostatní se dohadujeme, zda si dát nebo nedat oběd na místním srazovišti pochybných existencí (což jsme usoudili podle rozličných předmětů, jako například náplastí, použitých prezervativů, nedopalků nebo lahví, nalezených na místě).

Ve dvě hodiny už kotvíme v pravém ramenu řeky na ostrůvku poblíž centra města. Břeh je sice pokryt odpadky a připomíná předchozí místo, o kterém jsme uvažovali, ale lepší místo není a už nechceme čekat. Efendi se Švestkou si jdou opět sednout do hospody, jiní jdou nakoupit a Pumpič s pár dalšími lidmi se drží u lodí v blízkosti záchodů. Obědváme na tak nechutném stole, že jídlo raději podložíme palubami, které jsou sice pošlapané, ale pořád jsou čistší než deska stolu. Pedál nám poté jako profesionální průvodce představuje nejzajímavější zákoutí Písku (jedno z nich je pivovar) a tuto procházku završí prohlídka věže místního kostela. Věžný (dá-li se to tak nazvat) je neuvěřitelně milý energický člověk zapálený pro svou práci. Pokud to čte, ještě jednou mu všichni děkujeme za nevšední zážitek z jeho úžasné prohlídky. Nakonec jdeme ještě na skok do skautské klubovny a pak se vracíme ke Značce a Pumpičovi, který konečně poznává kratochvíle puťákového sesouvání.

Vyplouváme už ve značně pokročilý čas. Pumpič cestou mává na dívku ve fitness centru a posílá jí pusy, což mu děvče pobaveně oplácí. První jez přetahujeme přes šikminu vpravo, druhý skrze přehrazenou šlajsnu (která nás přece nemůže zastavit). Užíváme si plavbu po něčem, co konečně trochu teče, ale zároveň nás opouští naděje, že bychom si po večeři skočili na burger do města, protože tábořiště Rybárna, na kterém kotvíme, je dobré tři kilometry od Písku.

Na tábořišti je místo vymodlených sprch a záchodů jen přístřešek a kadibudka, což ale nakonec přijmeme s velkým vděkem. V přístřešku si stelou všichni kromě Josého a Bubíka. Večeříme spoustu párku s trochou čočkové polévky. Pak se bavíme Pumpičovou marnou snahou rozdělát oheň ze směsi suchého listí, pilin a ohořelých klacků. Oheň se nakonec podaří rozdělát Přilbovi, ovšem jen s notnou pomocí Síminých zkušených rad. U táboráku s Pedálem zpíváme až do

hluboké noci. Před spaním Apač obohacuje lidské poznání geniálním zjištěním: „Švestko, když spíš, tak máš zavřené oči.“

DEN ŠESTÝ – čtvrtek 19. 7. (ř. km. 24 – 0,5)

Ráno, když už většina lidí jeví známky života, mnozí projevují pochybnost nad tím, jak se mohla Značka vejít do jednoho spacáku s Apačem. Situaci tedy rekonstruujeme, ale místo Značky používáme Pumpiče, který se po dlouhých bojích do spacáku konečně nacpe. Pro nastínění situace: Pumpič: „Áááááúúúúú!“ Apač (pobaveně): „Tlačím tě svou kostní páňví.“ Tato dvojka pak válčuje celý oddíl v nové aktualizaci hry Králíček Azurit.

V deset hodin vyplouváme. Slunko pere jako na Sahaře, což nám zpříjemňuje José, který si hraje na Jukebox a zpívá, a naopak ještě zhoršuje Pumpič svými skřeky, které vydává za zpěv. Jez Herangův mlýn překonáváme spouštěním bez ztráty květiny, nenabrali jsme totiž ani kapku. Situace na dalším rozbořeném zarostlém vodním stupni, je diametrálně odlišná. Po několika velmi intimních setkáních s kameny ale nakonec opět pokračujeme.

Na Luňáku je skvělá nálada, povídáme si černé historky a nepádlujeme, takže brzy zaostáváme za ostatními. Není jiná možnost, než Krahujce a Káně nakonec dohnat, což se ale poté na definitivním voleji dělá dost šatně, ještě když je voda zamořená odpadky a sinicemi tak, že se bojíme, aby nám nerozežrala tu část pádel, kterou noříme do vody. Po nekonečné plavbě vzdutím, které je pokryté zelenou sinicovou dekou, stavíme na záchod, což nejmenované Srdíčko ještě prodlužuje, protože zapomnělo na břehu vestu.

Po chvíli stavíme u Svaté Anny, kde chystáme švédskou palubu na skautský způsob (ze zbytků chlebů, rohlíků, žervé, pomazánkového másla, Májky, masových konzerv a jablek), a to tak lákavou, že několik okolo jedoucích cyklistů má zájem o svačinku. Po obědě se jdeme podívat na kostelík svaté Anny nahoře na kopci a taky zjišťujeme, zda je otevřené restaurační zařízení, o kterém kdosi Efendimu řekl, že v něm kdysi byl. Překvapivě není otevřeno. A tak vyplouváme a pod pražícím sluncem rudneme, škvaříme se ve vlastní šťávě a poté, co proplujeme pod mostem a pak se vracíme, proklínáme úplně všechny, hlavně Efendiho, který pořád nemůže najít místo, kde jeho a ostatní řidiče vyzvedne Pedál, aby je mohl odvézt k autům. Po půlhodině kotvení v zátocě nám Efendi oznámí, že správná zátoka je za mostem, takže pohánění vztekem zdoláváme stejnou trasu už podruhé.

Před pátou jsme na místě a doufáme, že jsme už konečně na správném místě. Naštěstí ano. Řidiči tedy odjíždějí pro auta a my ostatní ujídáme zbytky, flákáme se a odpočíváme. Zdatně zvládáme během hodiny dostat sprda od vedle sedícího rybáře, protože jsme na jeho vkus asi moc hluční. V 18:50 Značka leze na strom a pak na nás nešťastně kouká, protože neví, jak si pohodlně sednout a jak se dostat dolů. V 19:03 ji to omrzí a bez jediného zranění i bez pomoci zase slézá dolů. Vaříme těstoviny k večeři a i bez přítomnosti Símy se nám daří je slít, aniž by se někdo opařil nebo by všechno vyklopil z kotlíku na kamení, což je veliký úspěch. Apač zase chytá nerva, tentokrát proto, že si ukopl prst. A ačkoli tomu nikdo z nás nevěří, Pumpič myje loď! A celkem mu to jde, akorát je asi tak čtyřikrát pomalejší než kdokoli, kdo tohle kdy dělal. Po několika hodinách se vrací řidiči i s auty a tak večeříme a před spaním se ještě bavíme na břehu a kocháme pohledem na noční Zvíkov.

DEN SEDMÝ – pátek 20. 7. (návrat)

Ráno se kompletně balíme a po přeplutí na příjezdovou cestu nakládáme lodě a všechny ostatní věci na vozík. Když je vše hotové, přejíždíme ke Zvíkovu, kde absolvujeme prohlídku hradu a vzpomínáme na záběry míst, které se objevily ve filmu Maharal. Pak už sedáme do aut a přes džungli oprav na českých dálnicích s jednou pauzou v Mc'Donalds (který jako utržení ze řetězu vybilíme skoro celý) se unavení a špinaví, ale šťastní vydáváme domů.

Expedice Otava, 13. - 20. 7. 2018

3 devítikanoe: Luňák, Krahujec, Káně. 14 účastníků: Efendi, Švestka, Značka, Pumpič, Přilba, José, Apač, Viki, Bubík, Žížala, Síma, Mravenec, Srdce, Teniska. Plavba ze Sušice do Zvíkovského podhradí: 89 ř.km.

Srdce